

volt Kor, amikor létkérdésnek tűnik szert tenni arra a képességre, hogy a konkolyt el tudjuk választani a búzától, akkor az most van. Amennyiben képtelenek vagyunk a lehúzó, szétziláló erőt beazonosítani és azzal – elsősorban belül – szembefordulni, akkor átadjuk magunkat neki. Alighanem mindenért ugyanúgy meg kell küzdenünk ma is, amint őseink tették, hiszen nemzetünk ismét hosszútávra kiható sorskérdésekhez érkezett... „A globalizmus nemcsak a művészetben, de mindenben arra törekszik, hogy romboljon. Erkölcsöt, értéket, szellemet, mindent. A politikában, a gazdaságban, így a művészet minden ágában is. Ez nem vezet sehová., illetve oda, ahová már részben vezetett is. A semmihez, a nihilhez. Ez szerintem nem tartható tovább, vissza kell találni arra az útra, amely az értékeket képviseli, a művészetben pedig az örök értékekre kell rátalálni újra.” (Szervátiusz Tibor)

Sz. Opre Mária: Égre nézve

Wernke Bernát

égszínkék élesébe

(Németh Valéria művésznőnek)

ó az, ki még most is,
zsenge habokon sűrül,
homlokán zöld halom ül
és merengőn regél – rajta a
délutáni szél, mikor
áthevülő szárnyán, szórja
a virrasztott szirtek
zaklatását, sosem imbolygó
láthatára,
sugalmazó
tágulatára...
és töprengető égszínkék
élesébe
nyitja az álmodó, havas
utcákat nézésére...
igen. – ó az, kinek nincs
messze a harsonák
ereje, ha az
a párkányi dombokon
feszül...
és a kiáltóba lökött
zsongásokkal
a kíváncsi arcokon
gyümölcsösül...
hol hálóba forrongott
suhatag perzsel – és
Garamon is túlra
neszel
igen... ó az, ki
ma ide lépkedett
körénk, ránk szívódó
pázsítja gyökérszét...
és erre kongatja
virulóba ringatott
öblét...
a „Tár-Lak” Szalonban
megtalálta
örökét